

Hồi Thứ Bốn Mười Một

PHONG CÁCH HIỆP SĨ

Một chuỗi những nghi vấn chồng chất không tìm ra giải đáp.

Y Mộng Lăng ngược cặp mắt ngờ vực nhìn sư phụ chàng, một nhân vật đã cùng với Thiên Ma Y Dật, song song nổi danh, oai trấn giang hồ năm xưa – Địa Tà Quy Phượng Thương.

Liễu Liễu thần tăng là một vị chưởng môn Thiếu Lâm trên một đời. Năm xưa, khắp giang hồ, bất cứ nhân vật võ lâm hay lục lâm hảo hán nào cũng như các tay võ sư tiêu khách, môn hội bang phái... Hễ nhắc đến bốn chữ Liễu Liễu thần tăng, là chẳng những ngoài mặt tỏ ra cung kính bội phần, mà trong bụng cũng vui vẻ kính phục. Nhất là, năm xưa ông ta đã một lần đơn thân độc mã, khảng khái đến Võ Công Sơn Bạch Vân Lĩnh, ứng chiến với Thiên Quỷ Cửu Bà càng làm tăng thêm sự kính trọng của mọi người.

Thế mà, ngày nay chẳng lẽ một người có một danh vọng uy thế như thế, lại có liên hệ gì với một tà giáo như Thiên Quỷ Giáo ư?

Gần đây, mấy lần ông ta xuất hiện lần nào cũng mang theo không khí thần bí, lời lẽ khó hiểu. Hay là bên trong còn chứa chất nhiều bí mật, âm mưu?

Lại còn Không Minh đảo Không Không Nhất Tẩu, tại sao lại rời đảo vào Trung Nguyên, vì cớ gì ông ngoại lại đòi lấy tính mạng ngoại sanh? Lời nói của Địa Tà có thực không?

Bao nhiêu nghi vấn đó, đã làm cho Y Mộng Lăng chìm trong suy nghĩ...

Qua thời gian khá lâu, sau cơn gió thổi xào xạc, chàng mới như từ trong giấc mộng thức tỉnh, phóng mắt nhìn chung quanh, chỉ thấy bốn bề vắng lặng như tờ, trên đầu, mảnh trăng non ảm đạm treo lơ lửng giữ bầu trời dày đặc ánh tinh quanh mờ ẩn hiện. Địa Tà không hiểu đã đi đâu từ lúc nào.

Có phải, vì chàng mãi chìm đắm trong sự suy tư mà không hay biết, hay là võ công của Địa Tà Quy Phượng Thương đã đạt mức lô hỏa thuần thanh, lui tới đi đứng không một tiếng động?

Không, không có lý! Y Mộng Lăng ngửa mặt nhìn bầu trời trăng sao ảm đạm, miệng lẩm bẩm như thế. Tuy nhiên, tự trong đáy lòng chàng lại như nhủ chàng, chuyện ấy có thật, Địa Tà đã hoàn toàn khôi phục tất cả võ công đã bị phế hủy năm xưa.

Y Mộng Lăng cúi nhìn bóng mình dưới chân, đột nhiên bao nhiêu nỗi sầu tư, bi thiết trào dâng, mà bất giác rùng mình cảm xúc.

Chàng nghĩ đến mẹ chàng, Tịch Mịch Vân Thường Lăng Ba bị Tàn Kim Huyết Tà Cổ Thượng Cửu thẩm sát, lại bị Thiên Quỷ Giáo sơn xác, chàng bất giác nghiêng răng thề: “Phải trả thù. Phải trả thù...” cặp mắt chàng lóe lên hai đạo tinh quang sáng ngời.

Thiên Ma Y Dật, cha chàng, năm xưa có phải thực bị táng mệnh dưới tay bốn người Thất Đồ Huyết Hoắc Doanh, Ngọc Kim Câu Bạch Vũ, Đạn Chỉ Thần Kiếm Chu Kỳ và Tuyệt Chưởng Phong Hà Thúc Tinh Nhạc hay chăng?

Mặc dầu bốn người này, trong chốn giang hồ đều có chút danh vọng, nhưng bảo rằng họ có thể hãm hại được một nhân vật nổi danh lừng lẫy như Thiên Ma thì quả có điều đáng ngờ, dù cho lúc đó cả bốn người hợp lực đối phó.

Y Mộng Lăng từ từ ngồi xuống tảng đá xanh, hai tay bóp trán suy nghĩ. Đối với cái chết của cha chàng – Thiên Ma Y Dật – Chàng đã thấy có nhiều điểm đáng nghi.

Nhưng lúc này, chàng hoàn toàn đã là một kẻ cô đơn, bầu bạn bên mình chỉ còn một thanh trường kiếm màu bạc.

Đường đời dang dặt, sóng gió gian khổ, bụi đời vô tình sẽ dần dần gặm nhấm tâm trí chàng, nhân vật vô tình sẽ bất thần tập kích thân thể chàng, chàng chỉ có đơn thân nhất kiếm để đối phó. Ngay người yêu chí thành với chàng từ thuở thơ ấu là Tiểu Vân Tước Nhi Lăng Ngọc Vũ cũng tàn khốc bỏ chàng mà đi.

Chàng bất giác thuận tay ngắt một lá cỏ đưa lên miệng nhai, một vị cay mặn ngấm qua cổ họng, tràn vào tâm khảm.

Đột nhiên, chàng đứng phắt dậy, rút thanh trường kiếm khua một vòng, tỏa kiếm quang sáng chói, nhếch môi nở nụ cười...

Nụ cười của chàng lúc này, không phải là nụ cười quyến rũ đầy ma lực cố hữu, mà là nụ cười mang đầy tính chất kiên nghị, chí cương chí dũng, phát xuất từ đáy lòng.

Giữa lúc nụ cười chàng chưa tắt, thì từ sau hàng cây rậm phía xa bỗng xuất hiện mấy bóng người vùn vụt nhảy ra, dàn thành hàng ngang, chiếu hơn mười đạo nhõn quang sáng ngời về phía chàng đang đứng.

Y Mộng Lăng thản nhiên đứng im.

Một tia sát khí bốc lên trong làn sương đêm.

“Vù!” Một lá cờ màu đỏ, viền chỉ vàng chung quanh, giữa thêu một chữ “Thắng” to lớn, tung bay lất phất giữa không khí.

Một người trong hàng tiến lên hai bước, Y Mộng Lăng thoáng nhìn đã nhận ra là Tường Vi Hội Tổng giám Cửu Đầu Ô Khoái Dư Sinh.

Cặp mắt Khoái Dư Sinh sắc lạnh như đao, nhìn Y Mộng Lăng một cái, giọng lạnh lùng gằn từng tiếng một:

– Y... Mộng... Lăng... Hãy nộp mạng.

Y Mộng Lăng trầm tĩnh hồi đáp:

– Sinh mệnh con người, chẳng qua chỉ là một vì sao nhỏ trong vũ trụ mênh mông, chẳng đáng tiếc gì. Tuy nhiên, cũng phải làm sao sống cho có ý nghĩa và chết cho có giá trị. Khoái tiên bối đã cần đến mạng sống của tại hạ, chẳng hay có thể cho tại hạ biết rõ lý do hay chẳng?

Khoái Dư Sinh tỏ vẻ ngạc nhiên, vì khẩu khí này không thể có được ở con người như Y Mộng Lăng, thường thì, khi nghe câu nói đối phương khêu khích, chàng lập tức cất tiếng cười khinh miệt, rồi chồm tới ra tay ngay. Nhưng bây giờ thì trái hẳn lại. Đây chính là sự chuyển biến to lớn của Y Mộng Lăng từ một con người kiêu kỳ cuồng vọng, chuyển hóa thành phong cách của một tay võ lâm danh gia kiếm sĩ đầy tư thái hư tâm kiên nghị.

Cửu Đầu Khoái Dư Sinh chưa kịp đáp lời thì một tay thuộc hạ Kim đường Tường Vi Hội là Lăng Lý Xà Hành Lý Bân đứng phía sau cất tiếng the thé:

– Thưa Khoái Tổng giám hãy cho thằng nhãi con đó một nhát đao cho rảnh, nói làm chi phí lời.

Y Mộng Lăng vẫn thần sắc ung dung thản nhiên từ từ đảo ánh mắt chung quanh một vòng, hỏi:

– Có phải chư vị muốn dồn tại hạ vào chỗ chết là để trả thù cho lão hội chủ Ngọc Kim Câu Bạch Vũ hay không?

Thập Nhị Kim Tiền Cung Túc đứng bên cạnh Vũ Bân nổi nóng quát lớn:

– Đúng! Giết người đền mạng, Y Mộng Lăng đúng ngày này sang năm là ngày giỗ đầu của mi, hãy nhớ lấy.

Từ trong tâm khảm Y Mộng Lăng nổi lên một ý nghĩ kỳ lạ, chàng lẩm bẩm: “Giết người đền mạng! Giết người đền mạng!...” Ta giết Ngọc Kim Câu Bạch Vũ, lương gạt tình cảm của Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi là để trả mối thù huyết hải của cha ta là Thiên Ma bị thảm sát. Nhưng Bạch Vũ có quả thật nhúng tay vào vụ giết cha ta không? Ta trả thù có tìm đúng người không? Bao nhiêu điều nghi hoặc miên man gợn lên trong đầu óc Y Mộng Lăng, như mặt hồ gợi lên những làn sóng nước lăn tăn, loang rộng dần, loang rộng dần...

Lúc chàng thi kế truy kế truy sát Bạch Vũ, trong thâm tâm chỉ tràn đầy cừ hận, chớ tuyệt đối không ngờ đến câu chuyện lại đầy rắc rối như thế này.

Cửu Đầu Ô Khoái Dư Sinh đã già nửa đời người, lăn lóc giang hồ, từng đối diện bao nhiêu địch thủ, bao nhiêu trường hợp, mà lúc này thấy trạng thái trầm ngâm và sự thay đổi bất thường của Y Mộng Lăng cũng không đoán ra lý do tại sao.

Tang Cửu Đồ, tay cầm cây đại kỳ chũr Thảng đã không chịu nổi không khí trầm lặng, lão ta phất qua phất lại lá cờ “vụt vụt” một cái cặp mắt lộ sát quang, lớn tiếng thét:

– Giết!...

Tiếng thét của lão ta vang dậy làm Khoái Dư Sinh như chợt tỉnh, nhìn Y Mộng Lăng, trầm giọng:

– Tường Vi Hội chúng ta trên dưới hết thấy chín mươi tư người, ai nấy đều muốn lấy mạng nhà ngươi, chẳng những để trả thù cho Bạch lão hội chủ, mà còn để trả thù cho một người khác nữa...

Vừa nói, Khoái Dư Sinh vừa ném ánh mắt sắc lạnh như mũi tên bắn vào mặt Y Mộng Lăng, nhưng chàng vẫn thản nhiên nghĩ thầm, rất lấy làm lạ không hiểu bọn thủ hạ của Tường Vi Hội còn trả thù cho ai nữa.

Cho Tiêm Chưởng Phong Vân Chu Tiểu Phân mới bị Tàn Kim Huyết Tà Cổ Thượng Cửu hãm hại ư? Không có lý vì Tường Vi Hội với Chu thị Tiên trang tuy đều có oai vọng thanh thế trên chốn giang hồ, nhưng mỗi phe hùng cứ một phương, chẳng có họ hàng mật thiết gì, thì có lý nào bọn Khoái Dư Sinh và Tang Cửu Đồ lại đi tìm chàng để liều mạng trả thù cho Chu Tiểu Phân.

Vậy thì người khác là ai?

Đột nhiên, từ cái chết của Chu Tiểu Phân chàng liên tưởng tới một người, và chàng bất giác rùng mình hãi thâm...

Thập Nhị Kim Tiên Cung Túc cắt đứt ý nghĩ chàng bằng giọng nói lạnh lùng, sau chuỗi cười hăng hắc:

– Y Mộng Lăng! Nhà ngươi không còn gì để nói nữa chứ?

Y Mộng Lăng bỗng tròn xoe cặp mắt, giọng khích động:

– Có phải các người định nói Bạch cô nương đã... đã bị sát hại rồi?

Tang Cửu Đồ quát giận dữ:

– Rõ ràng Bạch cô nương đã bị nhà ngươi sát hại, bây giờ ngươi còn giả bộ. Nhưng dù nhà ngươi có già hòng chối cãi leo lẻo chẳng nữa, thì đêm nay cũng phải đền mạng.

Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi đã chết. Ai giết nàng? Chẳng lẽ thủ phạm lại là Tàn Kim Huyết Tà Cổ Thượng Cửu, kẻ đã thảm sát Chu Tiểu Phân?

Đầu óc Y Mộng Lăng trở nên vô cùng mê hoặc, hỗn loạn...

Tang Cửu Đồ cau cặp mày rậm, phát mạnh lá cờ chữ Thắc cầm trên tay, miệng thét lớn:

– Tường Vi tung bay, kiên chí chiến đấu.

Vụt, vụt! Tiếng rít gió của cây đại kỳ chữ Thắc làm bùng lên ý chí chiến đấu mãnh liệt của đám thủ hạ Tường Vi Hội, nhiệt huyết dâng tràn, sát khí ngút trời làm mờ lấp cả ánh trăng đêm.

Y Mộng Lăng lật đật lên tiếng:

– Bạch cô nương đã... đã...

Thập Nhị Kim Tiền Cung Túc ngắt ngang bằng tiếng quát lớn: “Câm họng!” Đồng thời, hơn mười đạo hàn quang lấp lánh từ trong lòng bàn tay hất bay ra với tiếng xé gió veo veo trong đêm khuya, vạch thành những vết ngang dọc lấp lánh đều nhắm về hướng Y Mộng Lãng.

Thấy Cung Túc đã phát động, Tang Cửu Đồ, Khoái Dư Sinh và Trương Bân cũng lập tức xông tới, kẻ tung chưởng, người xuất quyền, ào ạt tấn công với mục đích nhằm hạ sát cho bằng được kẻ thù là Y Mộng Lãng.

Lúc này Y Mộng Lãng đã khôi phục công lực như trước, nên khi thấy đối phương bốn người cùng nhả vào tấn công, chàng lập tức cất tiếng rú dài triển động thân hình, dùng một thân pháp cực kỳ mau lẹ xảo diệu, bấn vọt lên không, thoát ra ngoài vòng uy lực của các đạo chưởng phong mãnh liệt, thân hình lơ lửng trên không, bay lượn mấy vòng như con bạch long lướt gió dương oai.

Bốn người vừa xuất thủ. Đột nhiên thấy mất dạng Y Mộng Lãng thì đều lật đật thu hồi công lực sợ đánh nhầm đồng bọn. Trong số có Trương Bân, võ công hơi kém, nên khi thu hồi công lực đã bị đẩy loạng choạng ra xa mấy thước mới gượng đứng vững.

Còn Y Mộng Lãng thì chao mình là là như con én lượn, hạ chân xuống đỉnh ngọn một cây cổ tùng chót vót bên cạnh.

Bốn người cùng găm giữ thét lên, cặp mắt người nào cũng bốc ngời lửa giận, cùng nhào về phía đối phương tiếp tục xuất thủ.

Thập Nhị Kim Tiền Cung Túc vừa khởi bộ, đã vung tay vãi ra một loạt kim tiêu, bay loạn xạ ngang dọc vạch thành những vết hàn quang, vết nhanh, vết chậm, khiến địch thủ không biết đường nào mà tránh né.

Tiêu pháp kỳ dị chính là thủ pháp tuyệt học tối bí mật của Cung Túc, trong đời giang hồ hấn mới thi triển lần này là lần thứ nhất. Tiêu pháp có tên là “Mạn Độ Tam Đồ Hà” có diệu dụng kỳ tuyệt là đường bay của kim tiêu nhanh chậm bất nhất, và phát ra nhiều tiếng xé gió vi vu... khác nhau, làm cho địch thủ phải nao núng tinh thần.

Tang Cửu Đồ, Khoái Dư Sinh mặc dầu là đồng bọn lâu ngày với Cung Túc mà cũng không rõ hẳn có tuyệt chiêu này, nên trong thâm tâm hai gã đều rửa thầm Cung Túc là người hiểm trá nham độc, nhưng cả hai lại đều hy vọng thầm cho Y Mộng Lãng bị thảm sát bởi loạt tiêu này.

Y Mộng Lãng vừa nghe các luồng gió rít của kim tiêu có điểm kỳ dị khác thường, thì lập tức chàng thi triển ngay tuyệt học độc môn của ông ngoại chàng “Không Không Minh Ly Thập Bát Thủ” tung chưởng đẩy về hướng kim tiêu của đối thủ.

Không dè, không phát chưởng thì còn đỡ, khi đã phát chưởng, chưởng phong làm cho các vết kim tiêu đổi hướng loạn xạ với tốc độ mau hơn, lẹ hơn. Vết thì từ

đăng trước bắn tới, vệt thì vượt qua đi rồi bay vòng lại phía sau. Đây mới thực là chỗ lợi hại âm độc của tuyệt chiêu “Mạn Độ Tam Đồ Hà.”

Giữa lúc thập phần nguy hiểm, mười mấy mũi kim tiên tiêu đều nhằm các yếu huyệt quan trọng khắp mình Y Mộng Lăng bắn tới, thì Cung Túc bất giác nhếch mép cười đắc ý, mừng thầm, phen này nếu hạ được đối thủ, địa vị của hắn tại Trường Vi Hội sẽ tăng lên, với hy vọng sẽ đoạt chức hội chủ dễ dàng, nhưng không dè, cái ảo tưởng diệu võ dương oai của hắn vừa dẹt qua trong đầu óc chưa dứt thì đã thấy đối phương, đột nhiên xoay chuyển thân hình với một thân pháp cực kỳ thần bí, trong chớp mắt, tất cả một loạt kim tiêu đều bay trượt ra ngoài, rớt xuống bụi cỏ bên cạnh.

Bốn người tám con mắt đều trở nên kinh hãi. Không một người nào nhìn rõ đối phương đã sử dụng thân pháp gì để tránh được ám khí.

Y Mộng Lăng vừa rồi, chính chàng đã thi triển bộ pháp “Cửu Bộ Thái Lăng Hoa” tuyệt học của Không Minh đảo. Chàng chỉ đi có bốn bước, đã hoàn toàn tránh hết các mũi kim tiêu.

Trên ngọn tre già phía xa, một quái vật độc mục ngồi vắt vẻo trên một nhánh ngang, thân hình lắc lư theo ngọn tre già bị gió thổi vật qua vật lại.

Độc nhỡn của lão quái xạ ra đạo quang sáng quắc, miệng khẽ lẩm bẩm:

– Bộ pháp tuyệt học của Không Minh đảo lợi hại thật.

Từ chỗ ngọn tre già cách đấu trường khá xa, nên không ai phát hiện lão quái độc nhỡn độc tỳ đang ngồi giám sát họ.

Cung Túc xuất thủ không thu hiệu quả, thì vừa thẹn vừa giận, lập tức hấn lại vung tay phát chưởng đánh tiếp, mặc dầu hắn chỉ thiện nghệ về môn ám khí kim tiên tiêu, nhưng nội lực cũng thâm hậu vô cùng nên chưởng phong tung ra, đã cuộn xoáy ào ào với một khí thế cực kỳ dũng mãnh.

Y Mộng Lăng nhẹ nhàng phát tay một cái, đẩy lui Cung Túc, miệng quát lớn:

– Khoan!

Tiếng quát của chàng, chẳng khác tiếng rống gầm, sấm nổ, kinh lực hùng hậu đầy sát khí, khiến Tang Cửu Đồ, Khoái Dư Sinh đang lao mình tới cũng phải ngưng lại nửa chừng.

Y Mộng Lăng xé ngược cặp mày kiếm, tiếp tục gằn giọng:

– Chư vị đã từng lăn lộn giang hồ lâu năm, cũng phải biết phân biệt rõ ràng thị phi chứ. Tại hạ tuy mới xuất đạo chưa được bao lâu, nhưng cũng biết rõ, là kẻ nam nhi hán tử võ lâm phải giữ đạo tín thực, nhất ngôn cửu đỉnh. Tại hạ xin cho chư vị biết rằng, Ngọc Kim Câu Bạch Vũ chính do tay tại hạ sát hại để trả thù, trong việc này còn liên quan đến nhiều người nữa, nếu sau này, tại hạ còn sống sẽ có dịp thân đến quý hội giải thích. Riêng về Bạch cô nương, quyết không phải tại

hạ nhúng tay, xin chư vị hãy...

Y Mộng Lăng chưa dứt lời thì Lăng Lý Xà Hành Trương Bản, lớn tiếng quát ngắt ngang:

– Láo! Láo! Ai mà tin được những lời giả nhân giả nghĩa bịa đặt của mi!...

Y Mộng Lăng chưa kịp đáp, thì Tang Cửu Đồ cũng liệng cây cờ chữ Thăng cắm sâu xuống mặt đất bên cạnh, đưa tay trở mặt chàng quát mắng:

– Nhà người đã nhờ vào cái bộ mặt đẹp trai thiên biến vạn ảo với cái lưỡi không xương lắt léo định cãi trắng thành đen phải không? Ta cho mi biết một cách rõ ràng không chối cãi là lần này dù mi có khôn ngoan gian xảo đến đâu cũng hết đường chối tội, vì khi nữ Bạch hội chủ của chúng ta sắp lâm chung, người đã chỉ đích danh Y Mộng Lăng mi hãm hại!...

Như một đám mây đen phủ chụp xuống đầu, Y Mộng Lăng lớn tiếng biện bạch:

– Ta không bao giờ sát hại Bạch cô nương!

Khoái Dư Sinh cười nhạt:

– Gã gian manh họ Y kia, đừng mở mồm nữa, tâm ý nhà người lúc này ta đã rõ như ban ngày...

Tới đây, lão ngược cặp mắt sắc bén nhìn Y Mộng Lăng một cái, tiếp tục:

– Mi định lợi dụng cái bộ mặt bảnh trai của mi để lường gạt tình cảm, tiết trinh của các thiếu nữ, chứ không phải chỉ một mình Bạch hội chủ của chúng ta, cho nên, bây giờ mi phải cố chối tội giết nàng, để còn hồng chiếm đoạt các cô gái khác nữa. Vì nếu mi thừa nhận đã giết nữ Bạch hội chủ, thì giang hồ thiên hạ sẽ rõ hết cái bộ mặt đê tiện bản thủ của mi còn gì nữa!...

Y Mộng Lăng vô cùng tức giận:

– Mi căn cứ vào đâu mà nói láo như vậy?

Khoái Dư Sinh nhếch mép cười hăng hắc:

– Dựa vào đâu hả? Dựa vào một câu nói của lão phu...

Y Mộng Lăng cất tiếng cười dài, thân hình chuyển động, hai tuyệt chiêu “Không Hải Ba Dao” và “Không Tùng Lão Nguyệt” trong pho Minh Ly Thập Bát Thủ liên tiếp thi triển, miệng giận dữ quát lớn:

– Để tiểu gia xem kẻ nào là kẻ tiểu nhân đê tiện, tà độc. Thủ đoạn của bọn người vây đánh một mình mẹ ta chắc là quang minh chính đại lắm phải không?

Nhắc tới mẹ là Tịch Mịch Vân Thường, Y Mộng Lăng lại càng dâng trào lửa hận, nội lực được tăng cường đưa lên song chưởng từng đợt cuồng phong xoáy cuộn ào ào.

Dưới bóng dương mờ ban đêm, chỉ còn những đợt chưởng phong phẫn hận

của một đứa con cô nhỡ mẹ.

Tang Cửu Đồ khua ngọn đại kỳ chữ Thảng đưa ra những đao kỳ phong phần phạt. Lãng Lý Xà Hành Trương Bân tung song chưởng một lượt, miệng cười khắc khắc:

– Gã tiểu tử họ Y sắp chết mà còn mở mồm, đêm nay Trương đại gia sẽ đưa mi về Tây Thiên.

Khoái Dư Sinh rút cây Thu Phong đao bên sườn. Tỏa ánh đao quang lấp lánh màu lam, chứng tỏ lưỡi đao đã được tẩm ngâm nhiều ngày bằng các loại cực độc, chỉ trầy da thấy máu là chết.

Dưới khí thế hùng hổ vây đánh của bốn cao thủ Tường Vi Hội, thật ra Y Mộng Lãng chẳng coi vào đâu, nên sắc mặt chàng luôn luôn tươi cười thần bí, nhưng khi nghĩ đến lúc mẹ chàng bị các tay thủ hạ Tường Vi Hội vây đánh dồn ép. Trong lúc chàng bị mất hết võ công, thì lập tức chàng bốc ngời sát khí. Nhất là khi luồng đao phong do thanh Thu Phong đao của Khoái Dư Sinh tràn đến, chàng thoáng ngửi thấy mùi tanh độc, thì chàng giận thắm:

– Hừ, một thanh đoản đao vô cùng kịch độc, nếu sơ sẩy để chạm vào da thịt sẽ bị toi mạng!

Nghĩ đoạn, chàng lập tức dồn mười hai thành nội lực lên song chưởng, thi triển chiêu thế “Nộ Dực Gia Thiên Vân” phát ra tiếng nổ ầm ì như tiếng sấm động. Oai lực của tuyệt chiêu này thật tuyệt luân, chẳng kém gì “Tích Lịch kiếm pháp.”

Chỉ nghe hai tiếng hự, hự. Cây đại kỳ trong tay Tang Cửu Đồ bị đánh bật lên không, đồng thời thân hình đồ sộ của hắn cũng từ từ ngã xuống. Khoái Dư Sinh đứng kế cận, chỉ hứng chịu cuối đà chưởng phong, mà cũng bị đảo lộn khí huyết, loạng choạng bắn văng đi mấy thước, há miệng phun ra một vòi máu tươi, sắc mặt tái nhợt.

Cây đại kỳ chữ Thảng xoay lộn trên không mấy vòng, rồi lao rớt xuống bụi trúc chỗ các cao thủ Tường Vi Hội vừa núp ở đó xông ra, và khi cây cờ vừa rớt xuống tới đất, thì cũng vừa lúc Tang Cửu Đồ duỗi chân tắt thở.

Còn lại Cung Túc và Trương Bân hai người, bất giác tròn xoe mắt, há hốc miệng đứng thừ người chết trân, không biết phải làm gì. Thân thủ cường tuyệt của Y Mộng Lãng đã làm chấn hải tinh thần của hai gã.

Một trận gió núi nổi lên, không mang theo mùi thơm của hoa cỏ ban đêm, mà mang theo một mùi máu tanh nồng nặc.

Y Mộng Lãng chợt cảm thấy một niềm ghét hận dâng tràn tâm khảm.

Ngửa mặt nhìn trăng, bóng dáng chị Hằng đã khuất sau lớp mây mờ tự lúc nào.

Nhìn xuống đất, xác chết Tang Cửu Đồ vẫn đang còn rỉ máu, chàng nắm chặt hai nắm tay lẩm bẩm:

– Tại sao ta lại giết người? Tại sao ta lại giết người?

Cái cảm giác này trước kia không bao giờ có ở con người như chàng, quán tính của chàng là sau khi giết một người nào chàng thích thú đứng nhìn người đó quần quai đau đớn, mà chẳng bao giờ có chút động lòng.

Mỗi con người đều có quyền lợi sống còn trên cõi đời, nếu thuận tay bóp chết cuộc đời hoa gấm của người ta, thì quả là một việc vô cùng tàn khốc dã man. Thế nhưng đối với những nhân vật võ lâm giang hồ thì không sao tránh được sự đâm chém giết chóc. Nhất là đối với Y Mộng Lăng, thì chuyện ấy, chàng lại quá quen thuộc...

Hiện thời thì chàng đã rõ được cái quý báu của mạng sống chàng đã hiểu được chân ý nghĩa của thanh đao lưỡi kiếm. Chàng ngược nhìn ba địch thủ còn lại một cái, rồi cất bước hướng về phía dãy núi xa xa.

Y Mộng Lăng đi rồi, Khoái Dư Sinh thở dài như trút được gánh nặng và buông mình ngã phịch xuống đất. Cung Túc chuyển động song chưởng, định đánh lén theo phía đối phương, nhưng hai chân hẫng lại vẫn chôn chặt một chỗ. Hẫng đã bị uy thế của Y Mộng Lăng áp đảo.

Lăng Lý Xà Hành Trương Bản thì đứng trợn mắt, nghiến răng ken két.

Vạn vật im lặng như chìm trong cõi chết, không khí hiên hòa, êm tĩnh như chẳng có gì xảy ra.

Thân ảnh màu bạc mờ nhỏ dần và khuất hẳn sau làn sương đêm phía xa.

Gió nhẹ thổi, như tán thưởng Y Mộng Lăng đã có cái phong thái đích thực của con người hiệp sĩ.

Vàng dương quang phía Đông ló dạng...

o O o